

ling i Forhold til den, de vare Genstand for første Gang.

Man har endvidere brugt en anden Benaadningsmetode, som er langt heldigere, idet man i vid Udstrækning har ladet Fanger slippe for de sidste Maaneders Straf, naar de tage Ophold paa Fængsels-selskabernes Optagelseshjem. Dette har vist sig at være en fortræffelig Metode, som har svaret til sin Hensigt og blandt andet har aflastet Fængslerne i ret betydeligt Omfang, idet man fra 1904—05 kun har anbragt 5 Fanger fra Vridsløselille paa disse Fængselshjem, medens Antallet i 1905—06 steg til 20 og i 1910—11 er steget til 44 Fanger, som have nydt godt af denne Overførelse, en Overførelse, der tidligere kun drejede sig om de sidste 3 Maaneder, medens man nu er kommen op til at lade Fangerne i de sidste 6 Maaneder af deres Fængselstid have Lov til at blive overførte til disse Fængselshjem.

Endvidere har man fra April 1909 benyttet en Celleafdeling paa Christianshavns Kvindefængsel til Optagelse af 30 mandlige Fanger. Det, at anbringe mandlige Fanger i en Strafanstalt for Kvinder, frembyder selvfølgelig en hel Række Betæneligheder og Besværligheder, som jeg ikke skal opholde Tingets Tid med at nævne; jeg skal kun henvide til Kommissionens Betænkning Sp. 17—18, hvor De ville finde dette Forhold yderligere illustreret.

Endelig har man som Middel mod Overfyldningen fra 1909 tilkendegivet Københavns Politi, at Fanger kun kunne optages paa Vridsløselille, naar Tilladelse til Overføring forud er indhentet. Københavns Politi vil altsaa fremtidig være henvist til at søge Forhandling med Fængselsdirektionen, før Overføring finder Sted. Dette har ført med sig, at de københavnske Arrester og Fængsler ere fuldstændig overfyldte. Men ikke nok med det. Man har ogsaa maattet gribe til det Middel at maatte meddele Jurisdiktionerne ude i Landet noget ganske tilsvarende, nemlig at de ikke maatte sende Fanger, før de fik Tilladelse dertil og fik Meddelelse om, at de kunde optages. Ad disse forskellige Veje har man søgt at bøde paa Pladsmangelen.

Men trods alt, hvad der er gjort, ere Forholdene ikke des mindre i Øjeblikket ligefrem fortvivlede, idet det sidste, jeg nævnedes, at Københavns Politi og Jurisdiktionerne ude i Landet have faaet Anmodning om at standse Tilførselen, har ført med sig, at der finder

en Ophobning af Fanger Sted i Arrester og Fængsler her i København og ude i Landet, som man ligefrem ikke skulde tro mulig. Forholdet er det, at der i August 1910 i Fængslerne i København sad 79 Fanger og senere i December 90 Fanger og ventede paa at bringes over i Strafanstalterne. Efter hvad jeg hører, skal den Meddelelse, som i Januar gik til Provinserne, have medført, at der allerede derude sidder noget over 70 Fanger og vente paa at afsone. Her i København er Forholdet saa grelt, at de Arrester, som paa Raad- og Domhuset ere beregnede til Optagelse af Fanger, der skulle fremføres for Retten der, have maattet tages i Brug til, hvad jeg vil kalde normale Arrestanter, og det har medført, at man dernede maa bruge Skabe, bestemte til kun een Person, til 4—5 Personer, og at der her i Byen i Arrester, der kun skulle optage 3 Personer, opdynges indtil 14. Man vil forstaa, hvor langt dette ligger udenfor det, som er det naturlige i vor Retspleje. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det Forhold. Denne Ophobning har endvidere medført, at Bødeafsoningen i København saa at sige har maattet stilles i Bero og for visse Bødeafsonere, hvorved jeg særlig tænker paa Alimentanter, er fuldstændig bortfalden. Jeg tror ikke at bruge for stærke Ord, naar jeg siger, at dermed er indtraadt en Nødstilstand, og at vi ere inde paa Forhold, som ere ganske uværdige for det danske Samfund, naar man idømmer Straffe, medens der dels ikke kan gives Fangerne hverken den Straf, der er tiltænkt dem, ej heller de Lettelser, paa hvilke de have Krav, og dels har Staten maattet vælte de Byrder, som paahvile den, over paa København og Kommunerne ude i Landet.

Denne Tilstand er uværdig, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at vi med det foreliggende Forslag staa overfor en Op-gave, som Staten ikke kan vise fra sig. Det drejer sig jo om mange Penge, over 1,200,000 Kr. Man maa dog huske paa, at der ogsaa er en Lysside, idet de Forhold, jeg før nævnedes med Hensyn til Overflytning fra en Anstalt til en anden, gøre, at der, naar vi faa en ny Strafanstalt, kan spares ca. 20,000 Kr., altsaa Forrentningen af ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det maa tillige erindres — det vil ses paa Tillægsbevillingsforslaget, vi have til Behandling i Aar —, at der maa ydes Erstatning til de vedkommende Kommuner, foreløbig Københavns Kommune for den Byrde, som er kastet over paa den, og som senere vil